

Festa rachada

e

ste libro de Xavier Seoane, *O sol de Homero* (Edicións Xerais, Vigo, 2002), é todo unha festa. Unha festa na que os foguetes—como é de llei ou rigor—estouran a xeito de coñecementos e recoñecementos poéticos, e onde non hai moccozo ningún, pola sinxela razón de que Xavier Seoane, e seguramente fai ben, escolle soamente poetas e teses que abandonen no subtítulo do seu libro, moi shelleyanamente, *Unha defensa da poesía*. ¿E fai falla a estas alturas da película semellante actitude? ¿Está acaso a arte poética tan acosada que precisa de paladíns que saian no seu favor? Pois moi posiblemente; porque o número de poetas en exercicio, en todos os lugares; non só en Galicia; a todas luces excesivo, anda a poñer en risco algo tan pouco valioso, materialmente falando, como rico noutro tipo de valores atal a poesía. Acontece que a xente do común, de partida pouco proclive á poesía, deu en pensar que este xénero literario é refuxio de preguiceiros e moicanos cando non de xente con pouco talento incapaz de levar adiante proxectos de máis fuste (por exemplo, novelas). Ocorre igualmente que se hai libros de poemas a oito non pasa o mesmo con volumes de teoría poética ou de crítica da poesía, case inexistentes ou menos entre nós. Por iso que o libro de Xavier Seoane vén de cubrir de golpe numerosos espazos, non o menor de contribuír a que o persoal mire cunha ollada máis ampla e xenerosa o mundo da poesía. E pois corren malos tempos para a lírica (inevitable a referencia feita por Seoane da canción dos Golpes Baixos, aquel grupo que saíra da 'movida' viguesa, cando esta tiña tamén poetas rompedores) resulta fundamental este *brush up* do escritor coruñés no que se agacha tamén un lector de consideración. Que en cada caso vai poñendo as cousas no seu sitio a partir de poetas da súa predilección que en moitos momentos exerceron —ou aínda exercen— de teóricos. Non será cousa aquí de dar os seus nomes (e por certo que neste libro, como en poucos, botei en falla un índice onomástico, sobre todo

porque vai ser manual de consulta obrigada) pero si de dicir que está o máis granado da poesía universal noutras linguas que non sexan a galega. E isto último está moi ben, máis que nada pola cuestión do distanciamento sempre necesario. Igual tamén porque as omisións de poetas actuais poderían levantar sarabullos nun libro de natureza sosegada. Como o seu autor, por certo. E este sosego natural é o que lle da un engado especial ao volume. Un volume como digo do máis denso e apertado polo que circulan non soamente poetas senon tamén mostras da súa obra traducida ao galego, mesmo desde idiomas tan próximos como o español. E un, normalmente escéptico, diante das versións ao galego desde a lingua de Góngora—quen tamén anda por aquí e non podía por menos— non pode senón aplaudir o ton que consegue Xavier Seoane a partir do poemas de Gil de Biedma ou Roger Wolfe, un poeta este último do máis considerable e que sabe reflexionar moi ben desde perspectivas nada escolásticas sobre qué cousa sexa a poesía. E a todo isto cómpre sinalar que o estudio de Xavier Seoane non ten nada de académico non que se refire ao cartón-pedra que este tipo de traballos adoitan. Non, o seu sen deixar o rigor a unha beira, é un asunto ameno e lúdico que engancha ao lector desde os primeiros compases para deixar que este apareza atrapado polo *Sol de Homero*, o que substitúe este libro sen dúbida solead. Como non podía por ser menos nel tamén está Pablo Neruda, un dos poetas máis torrenciais que xamais teñan xurdido, e sobre do cal maior número de estudos se levan escritos. Pois ben, Pablo Neruda segundo revelaba recentemente o seu amigo e panxirista Jorge Edwards nunca quixo ler o que trataba a súa obra, para ben ou para mal. Isto evidentemente é unha esaxeración, como por outra parte a persoa e máis a obra de Neruda, e non obstante ten moito de verdade; a poesía non se aprende, a poesía xorde soa. De aí a perda de tempo que supoñen as leccións poéticas que prodigan os talleres literarios que tanto proliferan hoxe. Distinto que haxa unha técnica, iso só transmisible. En todo caso Seoane non pretende nin unha cousa nin outra; simplemente facernos coparticipes da súa paixón poética, unha paixón polo demais apolínea que vai acompañando de grandes doses de reflexión. Logo está que como di Seoane, citando a Daumal, a lectura dun poema que arrastre "reaccións orgánicas". O que sen dúbida é outro cantar.

VICENTE aRAGUAS

